

Πρωτοπρ. Θεόδωρος Ζήσης. Απαντητική Επιστολή εις τὸν Μητροπολίτην Θεσσαλονίκης.

Πρωτοπρεσβύτερος Θεόδωρος Ζήσης
Ὁμότιμος Καθηγητὴς Θεολογικῆς Σχολῆς Α.Π.Θ.
18ο χλμ. Θεσσαλονίκης-Περαίας
570 19 Ν. Ἐπιβάται Τηλ.: 23920.24865 Fax: 23920.27402
Ἐν Θεσσαλονίκη τῇ 1ῃ Φεβρουαρίου 2017

Παναγιώτατον
Μητροπολίτην Θεσσαλονίκης
κ. Ἄνθιμον
Ἐνταῦθα

Παναγιώτατε,

Μὲ λύπη καὶ ἔκπληξη ἔλαβα τὴν ἀπὸ 10-12-2016 «νουθετήρια», ἐπιτιμητικὴ καὶ «πατρικὴ» ἐπιστολή σας, μὲ τὴν ὁποία ἐκτιμᾶτε κατ' ἀρχὴν ὅτι μὲ ἀναφορὰς μου ἐσχάτως στὸ διαδίκτυο καὶ ὁμιλίαι μου στὴν αἴθουσα τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου προκαλῶ «πνευματικὴν σύγχυσιν καὶ διάστασιν τῶν συνειδήσεων τῶν πιστῶν τοῦ πληρώματος» τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης. Μοῦ ὑπενθυμίζετε κατόπιν τὴν ἀπόλυσή μου, ὡς κληρικοῦ, ἀπὸ τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο καὶ τὴν μετὰ ταῦτα συμπερίληψή μου ἀπὸ σᾶς στὸν ἱερὸ κλῆρο τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης ὡς ἀμίσθου κληρικοῦ ἀπὸ τὸ ἔτος 2008 καὶ ὅτι ἐπίσης μοῦ παραχωρήσατε προσωρινὰ τὸ θυσιαστήριον τοῦ Ἱεροῦ μετοχικοῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου «διὰ νὰ τελῶ τὴν Θείαν Λειτουργίαν καὶ νὰ ὁμιλῶ πρὸς τὸ ἐκκλησίασμα διὰ τὴν πνευματικὴν οἰκοδομὴν αὐτοῦ καὶ πρὸς σωτηρίαν ψυχῶν».

Ἐφιστᾶτε ἐν τέλει «πατρικῶς» τὴν προσοχήν μου, ὅπως, τοῦ λοιποῦ, σεβόμενος τὴν κανονικότητα καὶ τὴν ἀγιότητα τῆς κατ' Ἀνατολὰς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ τὴν νομιμότητα τῆς τοπικῆς Διοικούσης Ἐκκλησίας, «παύσω νὰ προβαίνω εἰς σκανδαλισμὸν τῶν συνειδήσεων τῶν πιστῶν καὶ εἰς πρόκλησιν διὰ τὴν δημιουργίαν "ἀποτειχίσεων", "σχισμάτων" καὶ "ἀνταρσιῶν", δεδομένου ὅτι τὸ τοιοῦτον τυγχάνει ἀντικανονικὸν καὶ ἐκκλησιολογικῶς ἀπαράδεκτον».

Αὐτὲς οἱ ἐκτιμήσεις καὶ οἱ κατηγορίαι σας εἶναι παντελῶς ἀναληθεῖς, θεολογικὰ δὲ καὶ ἐκκλησιολογικὰ ἀβασάνιστες καὶ ἀθεμελίωτες γιὰ πολλοὺς λόγους, ἢ παρουσίαση τῶν ὁποίων θὰ ἐπεξέτεινε πολὺ τὰ ὄρια μιᾶς ἐπιστολιμαίας ἀπαντήσεως. Συνοπτικῶς ὅμως, γιὰ νὰ μάθετε καὶ τὴν ἄλλη πλευρά, σᾶς ἀναφέρω τὰ ἀκολουθοῦντα:

1. Γιατί μὲ ἀπέλυσε ὡς κληρικὸ τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο;

Ἡ ἀναφορὰ σας στὴν ἀπόλυσή μου ἀπὸ τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο καὶ στὴν μετὰ ταῦτα συγκαταριθμησή μου ἀπὸ σᾶς στοὺς κληρικοὺς τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης ἀποσκοπεῖ προφανῶς νὰ δείξει ὅτι εἶμαι ἕνας ἀπείθαρχος καὶ ἀντάρτης κληρικός, ἀλλὰ καὶ ἀγνώμων πρὸς ἐσᾶς ποὺ μὲ περιμαζέψατε ὡς ἄστεγο καὶ ἀδέσποτο καὶ μοῦ παραχωρήσατε τὸ θυσιαστήριον τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου. Εἶναι ὅμως σὲ ὄλους γνωστὸ καὶ βεβαιωμένο ἀπὸ ἀψευδεῖς πηγές, καὶ ἀπορῶ πῶς δὲν τὸ γνωρίζετε, ὅτι ἡ ἀπόλυσή μου ἀπὸ τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο, τὸ ὁποῖο μὲ ἀφοσίωση καὶ ἀγάπη ὑπηρετήσα ἐπὶ πολλὰ ἔτη, καὶ διαθέτω ἐπ' αὐτοῦ πλῆθος εὐχαριστηρίων ἐπιστολῶν, ὀφείλεται στὴν αὐστηρὴ κριτικὴ ποὺ ἤσκησα στὸ ἐπαίσχυντο καὶ προδοτικὸ κείμενο τοῦ Βalamand τοῦ Λιβάνου (1993), ὡς ἐκπρόσωπος τῆς τότε παραδοσιακῆς

Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος στὸν Θεολογικὸ Διάλογο μὲ τοὺς Ρωμαιοκαθολικούς. Στὸ κείμενο αὐτὸ ὄχι μόνο ἀθώνεται καὶ ἀναγνωρίζεται ἡ Οὐνία, τὴν ὁποία προηγουμένως καὶ μὲ δική μου σημαντικὴ συμβολὴ καταδικάσαμε στὸ Freising τοῦ Μονάχου ἐν ὀλομελείᾳ Ὁρθόδοξοι καὶ Ρωμαιοκαθολικοὶ (1991), ἀλλὰ ἐπὶ πλέον γιὰ πρώτη φορὰ «Ὁρθόδοξοι» ιεράρχες καὶ θεολόγοι ἀναγνωρίζουν τὸν Παπισμὸ ὡς ἐκκλησία μὲ ἀποστολικὴ διαδοχὴ, ἔγκυρα μυστήρια καὶ συνυπεύθυνο μαζί μὲ τὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία γιὰ τὴν σωτηρία τῶν ἀνθρώπων. Μαζί μὲ ἄλλα μου δημοσιεύματα σὰς ἀπέστειλα παλαιότερα καὶ τὸ βιβλίό μου αὐτὸ γιὰ τὴν Οὐνία, ἀλλὰ μᾶλλον ἢ δὲν τὸ διαβάσατε ἢ συμφωνεῖτε μὲ τὸ κείμενο τοῦ Balamanḍ πού τὴν ἀθώωσε[1]. Ἡ ἀπόφαση τοῦ πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου γιὰ τὴν ἀπόλυσή μου ἐνισχύθηκε καὶ ἀπὸ ἄλλους λόγους· ἐν πρώτοις, διότι διεμήνυσα ὅτι στὸ ἐξῆς δὲν θὰ συντάσσω πατριαρχικοὺς λόγους, διαμαρτυρόμενος γιὰ τὴν κακὴ πορεία τῆς Ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως, καὶ ἐπίσης, διότι ἐπρωτοστάτησα τὸ 2001 εἰς τὸ νὰ μὴν ἔλθει ὁ πάπας στὴν Ἑλλάδα μὲ συναγωνιστὰς τὸ σύνολο σχεδὸν τότε τῶν Μονῶν τοῦ Ἁγίου Ὁρους καὶ πλῆθος ἄλλο ἀρχιερέων, ιερῶν, μοναχῶν καὶ λαϊκῶν. Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ἀρχιερεῖς μοῦ ἀπέστειλαν συγχαρητήρια διὰ τοὺς ἀγῶνες, καὶ μόνο σεῖς τότε, ὡς μητροπολίτης Ἀλεξανδρουπόλεως, μοῦ ἀποστείλατε ἐπιτιμητικὴ ἐπιστολή, γεμάτη χολὴ καὶ πικρία, γιὰτὶ παρεμπόδιζα τὴν ἔλευση τοῦ πάπα. Μετὰ μάλιστα τὴν πραγματοποιηθεῖσα βλάσφημη καὶ καταστροφικὴ ἐπίσκεψή του, ἀπευθυνόμενος πρὸς ἐμᾶς τοὺς ἀντιδρῶντες ἐρωτούσατε: «καὶ τί ἐπάθαμε πού ἦλθε ὁ πάπας στὴν Ἑλλάδα;».

Ἡ ὀργὴ τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου ἐναντίον μου, πού τελικὰ τὸν ὀδήγησε στὴν ἀπόλυσή μου, κορυφώθηκε, ὅταν ὀργανώσαμε, τὸ «Τμῆμα Ποιμαντικῆς καὶ Κοινωνικῆς Θεολογίας» καὶ ἡ «Ἐταιρεία Ὁρθοδόξων Σπουδῶν», ἀπὸ 20-24 Σεπτεμβρίου τοῦ 2004, «Διορθόδοξο Θεολογικὸ Συνέδριο» μὲ τίτλο «Οἰκουμενισμός. Γένεση-Προσδοκίες-Διαψεύσεις». Στὸ ἱστορικὸ αὐτὸ συνέδριο ἔλαβαν μέρος μὲ εἰσηγήσεις περὶ τοὺς πενήντα (50) εἰσηγητῆς, ἀρχιερεῖς, ἡγούμενοι, ἄλλοι κληρικοὶ καὶ μοναχοί, καθηγητῆς Θεολογικῶν καὶ ἄλλων Σχολῶν ἀπὸ τὴν ἀνὰ τὴν Οἰκουμένη Ὁρθοδοξία. Ἡ ἐπιτυχέστατη διεξαγωγὴ τοῦ συνεδρίου μὲ τὸν μεγάλου ἀριθμὸ εἰσηγητῶν καὶ τὴν σημαντικώτατη θεματολογία, ὡς καὶ ἡ ἀπήχηση στὸ ἐκκλησιαστικὸ πλήρωμα, δικαίωσαν τὴν διαπίστωση ὅτι ἀποτέλεσε τὴν πρώτη σοβαρὴ ἐπιστημονικὴ καὶ συλλογικὴ ἀπομύθευση τοῦ Οἰκουμενισμοῦ[2]. Τὰ Πρακτικὰ τοῦ συνεδρίου μὲ τὰ τολμηρὰ καὶ θαρραλέα Πορίσματα ἔχουν ἤδη κυκλοφορηθῆ σὲ δύο ὀγκῶδεις τόμους[3].

2. Ποιὸς μοῦ παραχώρησε τὸν Ἱερὸ Ναὸ τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου; Ἡ ἀπομόνωση καὶ ἡ φίμωση. Ἄλλαξε ἡ Θεσσαλονίκη.

Τὸ θυσιαστήριον τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου δὲν μοῦ τὸ παραχώρησατε σεῖς, Παναγιώτατε, τὸ 2008. Μοῦ τὸ παραχώρησε ἀπὸ τὸ 1993, ἔνδεκα ἔτη πρὶν νὰ ἔλθετε στὴν Θεσσαλονίκη μὲ μετάθεση ἀπὸ τὴν Ἀλεξανδρούπολη, ὁ μακαριστὸς καὶ ὀρθοδοξότατος προκάτοχός σας κυρὸς Παντελεήμων Β΄, ἐπὶ τῆς εὐλογημένης ποιμαντορίας τοῦ ὁποίου συγκαλέσαμε πλεῖστα ὄσα ἀντιπαπικὰ καὶ ἀντιοικουμενιστικὰ συνέδρια. Ἦμουν πάντοτε ἐκ τῶν πρώτων εἰσηγητῶν στὰ ἱστορικὰ θεολογικὰ συνέδρια πού συγκαλοῦσε κάθε ἔτος τὶς ἡμέρες τῆς ἑορτῆς τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου Παλαμᾶ καὶ συχνὰ ὀμιλητῆς στὶς πανηγυρικὲς μνημερὲς τῶν Ἁγίων τῆς Θεσσαλονίκης, χοροστατοῦντος καὶ ἐπινεύοντος. Ἐχαιρε καὶ ἡγάλλετο, διότι, ὅπως ἔλεγε δημοσίως, δίπλα στὴν Μασονικὴ Στοὰ καὶ στὸ ἀποκρυφιστικὸ Βιβλιοπωλεῖο ὁ μικρὸς ναὸς τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου εἶχε καταστῆ προπύργιον Ὁρθοδοξίας ἐναντίον τοῦ συγκρητιστικοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Ἐπιβραβεύοντας δὲ αὐτόν μου τὸν ἀγῶνα γιὰ τὴν πνευματικὴ οἰκοδομὴ τοῦ ἐμπειστευμένου εἰς αὐτόν ποιμνίου καὶ τὴν σωτηρία ψυχῶν, πού σεῖς στὴν ἐπιστολή σας δὲν τὰ βλέπετε, ἢ τὰ

θέλετε πρὸς ἄλλη κατεύθυνση, μὲ εἰδικὴ τελετὴ μοῦ ἀπένειμε τὸ ὄφφικιο τοῦ Μεγάλου Πρωτοπρεσβυτέρου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης.

Μετὰ τὴν ἀνάρρησή σας στὸν θρόνο τῆς Θεσσαλονίκης τὸ 2004 τὸ θεολογικὸ καὶ ἐκκλησιολογικὸ κλίμα ἄλλαξε παντελῶς. Ὁ προκάτοχός σας κυρὸς Παντελεήμων ἐτόλμησε εὐθαρσῶς νὰ ἀκυρώσει διαθρησκειακὴ συνάντηση ὑπὸ τὴν αἰγίδα καὶ προεδρία τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου, ποὺ εἶχε προγραμματισθῆ καὶ ἐξαγγελθῆ γιὰ τὶς 29-30 Μαΐου τοῦ 2003 μὲ θέμα «Ὁ διαθρησκειακὸς Διάλογος ὡς προϋπόθεσις τοῦ πολιτισμοῦ τῶν πολιτισμῶν», καὶ μάλιστα στὸν χῶρο τῆς Σταυροπηγιακῆς καὶ Πατριαρχικῆς Μονῆς τῶν Βλατάδων. Τὸ ἔπραξε, γιὰ νὰ ἀποτρέψει τὸν μολυσμὸ τοῦ ποιμνίου του ἀπὸ τὸ μικρόβιο τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ τὴν συγκρητιστικὴ διαθρησκειακὴ διάβρωση. Εὐγνωμονοῦντες γιὰ τὴν θαρραλέα αὐτὴ καὶ ὄντως ὁμολογητικὴ στάση τοῦ ἀφιερώσαμε τὸ σχετικὸ βιβλίον μας «Διαθρησκειακὲς Συναντήσεις. Ἄρνησις τοῦ Εὐαγγελίου καὶ προσβολὴ τῶν Ἁγίων Μαρτύρων»[4]. Ἀντίθετα, σεῖς ἀνοίξατε μετὰ χαρᾶς τὶς πύλες τῆς ἀγιοτόκου Θεσσαλονίκης στὶς ἐπιβουλὰς τῶν Παπικῶν, Προτεστάντων καὶ τῶν ἡμετέρων Οἰκουμενιστῶν, διότι ἐσφαλμένως θεωρεῖτε ὅτι ἡ μόνη ἐπικίνδυνη αἴρεσις εἶναι οἱ ψευδομάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά, ἐνῶ οἱ ἑτερόδοξοι Χριστιανικὲς κοινότητες δὲν εἶναι αἰρέσεις ἀλλὰ ἐκκλησίαι, ὅπως ἐδογματίσθη ἡ ψευδοσύνοδος τῆς Κρήτης. **Ἐδῶ καὶ δώδεκα ἔτη δὲν ἀκούγεται στὴν Θεσσαλονικὴ ἀντιπαπικὸ καὶ ἀντιοικουμενιστικὸ κήρυγμα**, διότι οἱ ἱερεῖς ἀκολουθοῦν, παρεξηγοῦντες τὴν ἔννοια τῆς ὑπακοῆς στὸν ἐπίσκοπο, τὴν δική σας ἐκκλησιολογικὴ γραμμὴ φοβούμενοι νὰ ἀντιδράσουν.

Τὸν ἐνοχλητικὸ π. Θεόδωρο τὸν περιορίσατε στὸν Ἅγιο Ἀντώνιο· οὐδέποτε τὸν καλέσατε ὁμιλητὴ σὲ συνέδρια τῆς Μητροπόλεως ἢ σὲ πανηγύρεις καὶ μνημὲς ἁγίων. Συνεργάζεσθε ὅμως ἀρμονικὰ μὲ οἰκουμενιστὰς καθηγητὰς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς, μετέχετε καὶ εὐλογεῖτε τὰ οἰκουμενιστικὰ συνέδριά τους καὶ τὰ ἀνάλογα τῆς Ἱ. Μονῆς Βλατάδων. Μερικοὺς μάλιστα ἐξ αὐτῶν, ποὺ πρωτοστάτησαν στὴν ἴδρυσις τοῦ «Τμήματος Ἰσλαμικῶν Σπουδῶν» καὶ στὴν μεταβολὴ τοῦ Ὁρθοδόξου μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν σὲ θρησκευτολογικὴ σούπα, τοὺς διορίσατε μέλη τῆς «Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς» τοῦ ἱστορικοῦ θεολογικοῦ περιοδικοῦ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως «Γρηγόριος Παλαμᾶς», ὅπως ἀκριβῶς ἔπραξε καὶ ὁ ἀρχιεπίσκοπος κ. Ἱερώνυμος, τοποθετήσας τὸν πρωτεργάτη τῆς νοθεύσεως τῶν Θρησκευτικῶν διευθυντὴ τοῦ ἐπισήμου περιοδικοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου «Θεολογία». Συγχρόνως ἐμφανίζεσθε καὶ ἐνεργεῖτε ὡς ἀντιτιθέμενος δῆθεν στὴν ἴδρυσις τοῦ «Τμήματος Ἰσλαμικῶν Σπουδῶν» καὶ ὡς ὑποστηρίζων τὴν «Πανελλήνιον Ἐνωσιν Θεολόγων» στοὺς ἀγῶνες γιὰ τὴν διατήρησις τοῦ ὀρθοδόξου χαρακτήρος τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν. Εἶχατε πολλοὺς ποιμαντικοὺς τρόπους νὰ ἀνακόψετε τὶς ἀντορθόδοξοι αὐτὲς ἐξελίξεις μὲ τὴν ὑψωση τῆς ποιμαντικῆς σας ράβδου πρὸς τοὺς πρωτεργάτας αὐτῶν τῶν βλασφημῶν ἐξελίξεων, καθηγητὰς καὶ πολιτικούς, ἐφαρμόζοντας τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας καὶ σεβόμενος τὴν κανονικότητα, τὴν ὁποία ἰσχυρίζεσθε ὅτι δὲν σέβομαι ἐγώ. Ἐνθυμοῦμαι ὅτι σὲ ἱερατικὴ σύναξις στὴν αἴθουσα ὁμιλιῶν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως, ὅταν γιὰ πρώτη φορὰ μᾶς ἀνακοινώσατε τὴν ἀπόφασιν τοῦ Τμήματος Θεολογίας γιὰ τὸ Ἰσλάμ, γεμᾶτος δικαιολογημένη ὀργὴ καὶ ἀγανάκτησις ρωτήσατε ὅλους τοὺς ἱερεῖς: «Εἴσατε νὰ πᾶμε ὅλοι στὴν Θεολογικὴ Σχολὴ καὶ νὰ τὰ κάνουμε λίμπα»; Ἡ πρότασις ἔγινε δεκτὴ μὲ ζωηρὸ καὶ παρατεταμένον χειροκρότημα. Αὐτὴ ὅμως ἡ πατερικὴ, ἑλληνικὴ, κολοκοτρωνεῖκη λεβεντιὰ ἔμεινε μόνο στὰ λόγια. Ἀντὶ νὰ πᾶτε μὲ ὅλο τὸ ἱερατεῖο στὴν Θεολογικὴ Σχολή, φέρατε τὸ οἰκουμενιστικὸ «ἱερατεῖο» στὴν Μητρόπολη.

Μήπως ἐπιπλήξατε καὶ νουθετήσατε τὸ πνευματικὸ σας τέκνον, τὸν διάδοχόν σας στὴν

Ἀλεξανδρούπολη, μητροπολίτη κ. Ἄνθιμο, ὁ ὁποῖος «γυμνῆ τῆ κεφαλῇ» ὑποστήριξε τὸ «Τμῆμα Ἰσλαμικῶν Σπουδῶν», τὴν διδασκαλία τοῦ Κορανίου μαζί με τὸ Εὐαγγέλιο, τὸν Χριστὸ μαζί με τὸν Ἀντίχριστο, καὶ παντοιοτρόπως ἐνισχύει τὴν μεταπατερικὴ παραсунаγωγὴ τῶν θεολόγων τοῦ «Καιροῦ», ποὺ ἐπὶ ἔτη τώρα κατασκανδαλίζουν τὸν θεολογικὸ κόσμον, καὶ τὸ πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας; Ἐκεῖ δὲν ὑπάρχει σκανδαλισμὸς καὶ ἀναστάτωση τοῦ πληρώματος;

Τὴν ἴδια ἐπαμφοτερίζουσα στάση κρατήσατε καὶ ἀπέναντι τοῦ δημάρχου Θεσσαλονίκης Γιάννη Μπουτάρη καὶ τῶν ὁμοφυλοφιλικῶν του παρελάσεων. **Ἀπαγορεύσατε στὰ χριστιανικὰ σωματεῖα τῆς πόλεως νὰ ὀργανώσουν δυναμικὲς ἀντιδράσεις**, τίς ὁποῖες περιορίσατε στὸν αὐλόγυρο τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Δημητρίου, οἱ ἱερεῖς τοῦ ὁποῖου ἀρνήθηκαν μάλιστα νὰ δώσουν ἠλεκτρικὸ ρεῦμα στοὺς ὀργανωτὰς γιὰ τὴν λειτουργία τῶν μεγαφῶνων, ἐνῶ τὸ ἐπόμενο ἔτος εὐχαριστηθήκατε, γιὰτὶ ὄλος ὁ ἀγῶνας περιορίσθηκε σὲ μία ἀγρυπνία στὸν Ἱερὸ Ναὸ τῆς Ἀχειροποιήτου, τώρα δὲ ἔχει ἐκφυλισθῆ τελείως, καὶ ἡ ἀγιοτόκος καὶ μαρτυροφρούρητος Θεσσαλονίκη ἔχει παραδοθῆ ἀμαχητί, χωρὶς στρατηγὸ καὶ ποιμένα, σὺς ὀρδὲς τῶν Σοδομιτῶν. Φθάσατε μέχρι τοῦ σημείου νὰ ζητήσετε ἀπὸ τοὺς ὀργανωτὰς τῶν ἀντιδράσεων, ποὺ εἶχαν ἐκτυπώσει σχετικὴ ἀφίσα με ἀναγραφόμενο ὁμιλητὴ τὸν π. Θεόδωρο Ζήση, νὰ ἀφαιρέσουν τὸ ὄνομά του, περικόπτοντες ἀκαλαίσθητα τὴν ἀφίσα. Καὶ ὅταν στὴν Βουλὴ τῆς μέχρι τώρα χριστιανικῆς Ἑλλάδος ψηφίσθηκε ἀπὸ τὴν πλειονότητα τῶν βουλευτῶν ὁ ἐπαίσχυντος νόμος γιὰ τὸ «Σύμφωνο συμβίωσης τῶν ὁμοφυλοφίλων», με χλιαρὴ, φαινομενικὴ, ἀντίδραση τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, δὲν ἔπρεπε νὰ νουθετήσετε καὶ νὰ ἐπιπλήξετε ὄλους τοὺς βουλευτὰς τῆς Α΄ καὶ Β΄ Θεσσαλονίκης, ἀκόμη δὲ καὶ νὰ ἀπαγορεύσετε τὴν εἴσοδό τους στοὺς ἱεροὺς ναοὺς, ὅπως ἔπραξαν οἱ Ἅγιοι Πατέρες γιὰ ὅσους καταπατοῦν καὶ περιφρονοῦν τὸν νόμον τοῦ Θεοῦ; Αὐτοὶ ὄλοι δὲν ἐσκανδάλισαν καὶ δὲν ἀναστάτωσαν τὸ χριστεπώνυμον πλήρωμα, οὔτε τὴν ἰδική σας ἀρχιερατικὴ συνείδηση, καὶ τοὺς ἐσκανδάλισε τὸ βιβλικὸ καὶ πατερικὸ κήρυγμα τοῦ π. Θεοδώρου;

3. Καλὸς ὁ πατριωτισμὸς. Ἀλλὰ ὑπεράνω ὄλων ἡ Ὁρθοδοξία.

Ἀφήνετε τοὺς Μασόνους, τοὺς Ροταριανούς, τοὺς Οἰκουμενιστὲς, τοὺς Σοδομίτες, τοὺς Παπικούς, τοὺς Προτεστάντες, τοὺς ἀσεβεῖς, τοὺς Μονοφυσίτες αἰρετικούς, νὰ μπαίνοβγαίνουν στὸ μαντρί τῶν προβάτων καὶ διώχνετε τοὺς ἱερεῖς, ποὺ φυλάσσουν καὶ ἀγρυπνοῦν καὶ ἐκδιώκουν τοὺς λύκους τῶν αἰρέσεων. Καὶ καλύπτετε αὐτὴν τὴν ἀδιαφορία σας γιὰ τὴν Πίστη, γιὰ τὴν Ὁρθοδοξία, γιὰ τὴν οὐράνια Πατρίδα, με τὴν ἐπίδειξη ἐνὸς καλοῦ βέβαια ἀλλὰ μικρότερης ἀξίας πατριωτισμοῦ γιὰ τὴν ἐπίγεια πατρίδα, γιὰ τὴν Μακεδονία, ἐναντίον τῶν Σκοπίων. Αὐτὰ εἶναι ἐπαινετὲς, ἀλλὰ πρόσκαιρες καὶ ἐπίγειες ἐπιδιώξεις. Οἱ Χριστιανοὶ ἀγαποῦμε τὴν πατρίδα, ἀλλὰ ὄλη μας ἡ μέριμνα, ὄλο μας τὸ εἶναι, εἶναι στραμμένο πρὸς τὸν οὐρανὸ, πρὸς τὴν βασιλεία τῶν οὐρανῶν. Αὐτὲς τίς ἡμέρες τῶν Ἁγίων Θεοφανείων ἀκούσαμε τὸν Ἅγιον Ἰωάννη τὸν Πρόδρομον καὶ ἀμέσως τὸν ἴδιον τὸν Θεάνθρωπον Κύριον νὰ ἀπευθύνονται πρὸς τοὺς συμπατριῶτες τοὺς Ἑβραίους ποὺ ἐκαυχῶντο γιὰ τὴν ἐθνικὴ τους καταγωγὴ ἀπὸ τὸν Ἀβραάμ καὶ περιφρονοῦσαν ὄλα τὰ ἄλλα ἔθνη, καὶ ὁ μὲν πρῶτος νὰ τοὺς λέγει νὰ μὴ καυχῶνται γιὰ τὴν καταγωγὴ τους, γιὰτὶ ὁ Θεὸς «δύναται καὶ ἐκ τῶν λίθων τούτων ἐγεῖραι τέκνα τῷ Ἀβραάμ»[5], ἀμφοτέρω δὲ νὰ τοὺς καλοῦν νὰ ἀλλάξουν νοοτροπία, νὰ μετανοήσουν, νὰ μὴ περιμένουν ἐθνικὸ λυτρωτὴ καὶ Μεσσία, ποὺ θὰ τοὺς ἐλευθερώσει ἀπὸ τοὺς Ρωμαίους καὶ θὰ ἐγκαθιδρύσει ἐπίγειον κράτος τοῦ Ἰσραὴλ, ἀλλὰ Λυτρωτὴ καὶ Σωτῆρα ἀπὸ τὴν ἀμαρτία, ὁ ὁποῖος θὰ ἰδρύσει ἐπὶ γῆς τὴν Ἐκκλησίαν γιὰ ὄλα τὰ ἔθνη ὡς βασιλεία τῶν οὐρανῶν: «Μετανοεῖτε· ἡγγικε γὰρ ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν»[6]. Ποιὸς ἀπὸ ὅσους μελετοῦμε τὰ

πατερικὰ κείμενα δὲν συγκλονίζεται ἀπὸ ὅσα σχετικὰ λέγει τὸ κείμενο τῆς «Πρὸς Διόγνητον Ἐπιστολῆς», γραμμένο τὸν β' αἰῶνα ἀπὸ ἄγνωστο ἀποστολικὸ Πατέρα καὶ ἀπολογητὴ, γιὰ τὸ πῶς ζοῦν οἱ Χριστιανοὶ μέσα στὸν κόσμος; «Πατρίδας οἰκοῦσιν ἰδίας, ἀλλ' ὡς πάροικοι· μετέχουσι πάντων ὡς πολῖται, καὶ πάνθ' ὑπομένουσιν ὡς ξένοι· πᾶσα ξένη πατρὶς αὐτῶν καὶ πᾶσα πατρὶς ξένη... Ἐπὶ γῆς διατρίβουσιν, ἀλλ' ἐν οὐρανῷ πολιτεύονται»[7].

Πόσοι ἀπὸ ἐμᾶς τοὺς κληρικούς καὶ μάλιστα τοὺς μεγαλοσχήμονες, ἀπευθυνόμενοι πρὸς τοὺς νέους, ἱεραρχοῦμε τὰ πράγματα καὶ τοὺς στρέφουμε πρῶτα πρὸς τὴν ἄλλη ζωὴ, τὴν αἰώνια, γιὰ νὰ ἀγκυροβολήσουν ἐκεῖ τὶς ἐλπίδες τους, ὅπως ἔπραττε ὁ Μ. Βασίλειος στὸν περίφημο λόγο του «Πρὸς τοὺς Νέους, ὅπως ἂν ἐξ ἐλληνικῶν ὠφελοῖντο λόγων»; Τοὺς ἔλεγε ἐπὶ λέξει: «Ἡμεῖς, ὧ παῖδες οὐδὲν εἶναι χρῆμα παντάπασι τὸν ἀνθρώπινον βίον τοῦτον ὑπολαμβάνομεν, οὔτ' ἀγαθόν τι νομίζομεν ὅλως, οὔτ' ὀνομάζομεν, ὃ τὴν συντέλειαν ἡμῖν ἄχρι τούτου παρέχεται. Οὐκ οὐκον προγόνων περιφάνειαν, οὐκ ἰσχὺν σώματος, οὐ κάλλος, οὐ μέγεθος, οὐ τὰς παρὰ πάντων ἀνθρώπων τιμάς, οὐ βασιλείαν αὐτήν, οὐχ ὅτι ἂν εἴποι τις τῶν ἀνθρωπίνων μέγα, ἀλλ' οὐδὲ εὐχῆς ἄξιον κρίνομεν ἢ τοὺς ἔχοντας ἀποβλέπομεν, ἀλλ' ἐπὶ μακρότερον πρόϊμεν ταῖς ἐλπίσι καὶ πρὸς ἐτέρου βίου παρασκευὴν ἅπαντα πράττομεν. Ἄ μὲν οὖν ἂν συντελεῖ πρὸς τοῦτο ἡμῖν ἀγαπᾶν τε καὶ διώκειν παντὶ σθένει χρῆναί φαμεν, τὰ δὲ οὐκ ἐξικνούμενα πρὸς ἐκεῖνον, ὡς οὐδενὸς ἄξια παρορᾶν»[8]. Ἡ ὀρθότητά τῆς Πίστεως, ἡ καταδίκη τῶν αἰρέσεων ἀνήκουν εἰς αὐτὰ πού πρέπει νὰ ἀγαποῦμε καὶ νὰ ἐπιδιώκουμε «παντὶ σθένει», ἐνῶ ὅλα ὅσα δὲν βοηθοῦν στὴν προετοιμασία μας γιὰ τὴν ἄλλη ζωὴ πρέπει νὰ τὰ παραβλέπουμε «ὡς οὐδενὸς ἄξια» καὶ ὄχι ἀπλῶς μικρότερης ἀξίας, ὅπως προηγουμένως τὰ χαρακτηρίσαμε.

Στενοχωρήθηκα πάρα πολὺ τὸ περασμένο καλοκαίρι πού βρέθηκα στὴν Μολδαβία καὶ στὴν Γεωργία, προσκεκλημένος τῶν ἐκεῖ ἐκκλησιαστικῶν ἀρχῶν, γιὰτὶ δέχθηκα τὶς ἔκπληκτες ἀπορίες καὶ ἐρωτήσεις ἐπισκόπων, ἱερέων, μοναχῶν καὶ λαϊκῶν γιὰ τὸ **πῶς δὲν ἀντέδρασε ἀποφασιστικὰ ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος στὴν ἐπέλαση τῶν Ὀμοφυλοφίλων** καὶ πῶς δὲν ἀπέτρεψε μὲ δυναμικὲς ἐνέργειες τὴν ψήφιση ἀπὸ τὴ Βουλὴ τοῦ «Συμφώνου συμβίωσης τῶν Ὀμοφυλοφίλων», ὅπως τὸ κατόρθωσαν ἐκεῖ βγαίνοντας στοὺς δρόμους ὄλοι, κλῆρος καὶ λαός. Ἔνοιωθαν ἀπογοήτευση καὶ πικρία, γιὰτὶ μᾶς θεωροῦν τοὺς Ἕλληνες διδασκάλους στὴν Πίστη, στὴν εὐσέβεια, στὴν ἀρετὴ, καὶ σκανδαλίζονται, ὅταν οἱ διδάσκαλοι καὶ οἱ πρωτοπόροι τὰ προδίδουν, ὅπως δυστυχῶς συμβαίνει τώρα καὶ μὲ τὴν παναίρεση τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, στὴν ὁποία πρωτοστατεῖ καὶ χοροστατεῖ ὁ Ἕλληνας οἰκουμενικὸς πατριάρχης, συμπορευομένων δυστυχῶς καὶ πάλι, ἀπὸ ἄρρωστο πατριωτισμό, ὅλων τῶν ἐλληνοφώνων τοπικῶν ἐκκλησιῶν. Ὅσοι μιλοῦν γιὰ ἐθνοφυλετισμὸ καὶ κινοῦν πρὸς ἄλλες κατευθύνσεις τὸν δάκτυλο, δὲν βλέπουν τὴν ὀλοφάνερη αὐτὴ ὑποστήριξη, ἐπὶ ζημίᾳ τῆς Πίστεως, τοῦ ὁμογενοῦς καὶ ὁμοφύλου πατριάρχου; Δὲν βλέπουν τὸν σκανδαλισμὸ τῶν Ὀρθοδόξων σὲ οἰκουμενικὸ, διορθόδοξο ἐπίπεδο, καὶ τοὺς φταῖνε ὁ π. Θεόδωρος καὶ «οἱ σὺν αὐτῷ», πού προσπαθοῦν νὰ ἄρουν τὰ σκάνδαλα καὶ νὰ εἰρηνεύσουν συνειδήσεις;

4. Ποιὸς σέβεται τὴν κανονικότητα;

Μοῦ συνιστᾶτε «πατρικῶς», Παναγιώτατε, νὰ σεβασθῶ τὴν «κανονικότητα καὶ τὴν ἀγιότητα τῆς κατ' ἀνατολὰς Ὀρθοδόξου, Μιᾶς, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ καὶ τὴν νομιμότητα τῆς τοπικῆς Διοικούσης Ἐκκλησίας», εἰς ἠνάνηκω κανονικῶς. Μά, ἂν ὑπάρχει κάτι, γιὰ τὸ ὁποῖο ἡμπορῶ νὰ καυχηθῶ ἐν Κυρίῳ, αὐτὸ εἶναι ὁ σεβασμὸς μου πρὸς τὴν Κανονικὴ Παράδοση τῆς Ἐκκλησίας μὲ τὴν ἀκριβῆ τήρηση τῶν Ἱερῶν Κανόνων, γιὰ τὴν

όποια, ἄλλωστε, χαρακτηρίζομαι, ἀδίκως καὶ ἐμπαθῶς ἀπὸ πολλοὺς ὡς «ἀκραῖος», «συντηρητικός», «φανατικός», «φονταμενταλιστής», ἀκόμη καὶ «τρελλός» καὶ «ψυχοπαθής», τίτλοι βέβαια ψευδεῖς καὶ σκοπίμως διαδιδόμενοι εἰς βάρος μου, ὥστε νὰ παρεμποδισθεῖ ἡ ἐπίδραση τοῦ λόγου μου εἰς ὅσους δὲν μὲ γνωρίζουν, ἐκ τοῦ σύνεγγυς. Ὅλους αὐτοὺς βέβαια τοὺς εὐχαριστῶ, διότι μὲ εὐεργετοῦν, ἐπειδὴ, παρὰ τὴν ἀμαρτωλότητά μου, γίνονται αἰτία νὰ περιληφθῶ μεταξὺ αὐτῶν πού ἐπαινεῖ καὶ μακαρίζει ὁ Κύριος: «Μακάριοί ἐστε, ὅταν ὀνειδίσωσιν ὑμᾶς καὶ διώξωσι καὶ εἴπωσι πᾶν πονηρὸν ῥῆμα καθ' ὑμῶν ψευδόμενοι ἕνεκεν ἐμοῦ»[9].

Προκαλεῖ πάντως ἐντύπωση γιὰ τὸ πόσο μεροληπτικὰ σκέπτεσθε καὶ ἐνεργεῖτε, χαριζόμενος σὲ πρόσωπα πού ἐνεργοῦν ἀντικανονικὰ εἰς βάρος τῶν Ἱερῶν Κανόνων, ἐνῶ ἀδικεῖτε πρόσωπα πού σέβονται καὶ τηροῦν τοὺς Ἱεροὺς Κανόνες. Δὲν γνωρίζετε, Παναγιώτατε, ὅτι ἡ προσωποληψία εἶναι μέγα ἀμάρτημα, ὅτι «πρόσωπον Θεὸς ἀνθρώπου οὐ λαμβάνει», ὅσο ὑψηλὰ καὶ ἂν εἶναι κανεῖς καὶ σὲ ἐκκλησιαστικὰ ἀξιώματα, ὅπως λέγει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος καὶ γιὰ «τοὺς δοκοῦντας εἶναι τι»[10], γι' αὐτοὺς πού νομίζουν ὅτι εἶναι σπουδαῖοι καὶ τρανοί; Ἀλλὰ καὶ ὁ ἕτερος κορυφαῖος Ἀπόστολος Πέτρος λέγει ὅτι στοιχεῖο τῆς ἀγιότητος, πολὺ περισσότερο τῆς «παναγιότητος», εἶναι ἡ ἀπροσωποληψία, καὶ αὐτὴν πρέπει νὰ ἀκολουθεῖ ὁποῖος ἐπικαλεῖται τὸν Πατέρα, «τὸν ἀπροσωπολήπτως κρίνοντα κατὰ τὸ ἐκάστου ἔργον»[11].

Δὲν διαβάσατε, λοιπόν, καὶ δὲν ἐμάθατε ὅτι καθ' ὅλη τὴν διάρκεια τοῦ 20οῦ αἰῶνος τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο, τὸ ὁποῖο μέχρι τότε ἐσέβετο καὶ τηροῦσε τοὺς Ἱεροὺς Κανόνες, τοὺς ἐξευτέλιζε ἔκτοτε καὶ τοὺς κατερράκωσε μὲ τὰ ἀντικανονικὰ καὶ ἀπαράδεκτα ἀνοίγματα τοῦ πρὸς τοὺς αἰρετικούς Παπικούς, Προτεστάντες, Μονοφυσίτες κ.ἄ, τώρα δὲ καὶ πρὸς τὶς ἄλλες θρησκείες, πού πραγματοποιήσαν οἱ μασόνοι πατριάρχες Μελέτιος (Μεταξάκης) καὶ Ἀθηναγόρας, τώρα δὲ καὶ ὁ πατριάρχης Βαρθολομαῖος πολὺ περισσότερο, οἰκοδομοῦντες σύντρεψις τὸ μασονικὸ ὄραμα τῆς πανθησκείας τῆς Νέας Ἐποχῆς τοῦ Ἀντιχρίστου πάπα;

Δὲν ἐφρίξατε, καὶ δὲν ἐξηγέρθη ἡ συνείδησή σας, ὅταν γιὰ πολλοστὴ φορὰ γίναμε ὅλοι μάρτυρες τῶν συμπροσευχῶν τοῦ πατριάρχη καὶ τοῦ πάπα εἴτε στὸ Φανάρι εἴτε στὴ Ρώμη; Ἰδιαίτερα κατὰ τὴν ἐπίσκεψη τοῦ πάπα Βενεδίκτου στὴν Κωνσταντινούπολη τὸ 2006, ὅταν ὄχι μόνον τὸν ἐθυμιάζαν προσερχόμενον οἱ «Ὁρθόδοξοι» διάκονοι, ἐνῶ οἱ ψάλτες ἔψαλλαν τὸ «Εὐλόγημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου», ἀλλὰ ἐπὶ πλέον στὶς δεήσεις τῶν Εἰρηνικῶν ὁ διάκονος ἐξεφώνησε δέηση καὶ «ὑπὲρ τοῦ παναγιωτάτου Πάπα Βενεδίκτου», οἱ ψάλτες τοῦ ἔψαλλαν εἰδικὰ συντεθειμένο ἀπολυτικίον, ὁ πατριάρχης στὸ «Ἀγαπήσωμεν ἀλλήλους» ἐξῆλθε τοῦ Ἱεροῦ Βήματος καὶ ἠσπάσθη τὸν κατελθόντα ἐκ τοῦ ἀρχιερατικοῦ θρόνου καὶ φέροντα ἀρχιερατικὸ ὠμοφόριον πάπα, ὁ ὁποῖος ἀπήγγειλε καὶ τὸ «Πάτερ ἡμῶν», ὡσὰν νὰ ἦτο ὀρθόδοξος ἐπίσκοπος; Ἡ Ἱερὰ Κοινότης τοῦ Ἁγίου Ὁρους ἀντέδρασε τότε ἄμεσα καὶ δυναμικά. Ἐξέδωσε Ἀνακοίνωση (30-12-2006), στὴν ὁποία, μεταξὺ ἄλλων, ἐσημείωνε: **«Κατ' ἀρχὴν ἡ ὑποδοχὴ τοῦ πάπα ἔγινε ὡσὰν νὰ ἐπρόκειτο περὶ κανονικοῦ ἐπισκόπου Ρώμης. Κατὰ τὴν τελετὴν ὁ Πάπας φοροῦσε ὠμόφορον, προσφωνήθηκε ἀπὸ τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχη μὲ τὸ "εὐλόγημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου", ὡσὰν νὰ πρόκειται περὶ Χριστοῦ Κυρίου, εὐλόγησε τὸ ἐκκλησίασμα καὶ πολυχρονίσθηκε ὡς ἀγιώτατος καὶ μακαριώτατος ἐπίσκοπος Ρώμης. Ἐπίσης ἡ χοροστασία τοῦ Πάπα στὴν Ὁρθόδοξη Θεία Λειτουργία μὲ ὠμόφορον, ἡ ἀπαγγελία τοῦ "Πάτερ ἡμῶν", ὁ λειτουργικὸς ἀσπασμὸς μὲ τὸν Πατριάρχη, εἶναι ἐκδηλώσεις πού ξεπερνοῦν τὶς ἀπλὲς συμπροσευχές»**[12], πού βέβαια καὶ αὐτὲς ἀπαγορεύονται.

Καὶ ὅλα αὐτὰ μὲ βλάσφημη καὶ θρασύτατη παράβαση καὶ παραβίαση τῶν Ἱερῶν

Κανόνων, πού ἀπαγορεύουν μὲ αὐστηρὰ ἐπιτίμια, μὲ καθαίρεση καὶ ἀφορισμό, ὅσους τοὺς παραβαίνουν. Θὰ σᾶς παραθέσω ἓνα μόνον ἐξ αὐτῶν, τὸν 45ο τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων: **«Ἐπίσκοπος ἢ Πρεσβύτερος ἢ Διάκονος, αἰρετικοῖς συνευξάμενος μόνον, ἀφοριζέσθω, εἰ δὲ ἐπέτρεψεν αὐτοῖς, ὡς Κληρικοῖς, ἐνεργῆσαί τι, καθαιρείσθω»**. Τοὺς ὑπολοίπους Ἱεροὺς Κανόνες καὶ ὄλο τὸ ἀντικανονικό, ἀντορθόδοξο πανηγύρι τῶν συγχρόνων συμπροσευχῶν μπορεῖτε νὰ δῆτε στὴν ἐξαιρετικὴ μεταπτυχιακὴ ἐργασία τοῦ συντοπίτου σας, ἀπὸ τὴν Πελοπόννησο, νεαροῦ φερέλπιδος ἱερέως π. Ἀναστασίου Γκοτσοπούλου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Πατρῶν, μὲ τίτλο «Ἡ Συμπροσευχὴ μὲ αἰρετικούς. Προσεγγίζοντας τὴν κανονικὴν πράξη τῆς Ἐκκλησίας»[13].

Ἰδιαίτερα μάλιστα ὁ νῦν Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης, ὁ ὁποῖος συμπροσεύχεται ἀσύστολα, ὄχι μόνον μὲ Χριστιανοὺς αἰρετικούς, ἀλλὰ καὶ μὲ ἄλλοθρήσκους στὶς πάμπολλες καὶ ἀναρίθμητες διαθησκειακὲς ἐκδηλώσεις καὶ συναντήσεις, ἐκτὸς τοῦ ὅτι χαρακτήρισε τοὺς Ἱεροὺς Κανόνες ὡς «τείχη τοῦ αἵσχους»[14], ἀπὸ νεαρᾶς ἡλικίας, ὡς ἀρχιμανδρίτης ἀκόμη, εἶχε ἀναλάβει τὸ γκρέμισμα τῶν Ἱερῶν Κανόνων μὲ τὴν διδακτορικὴ του διατριβὴ «Περὶ τὴν κωδικοποίησιν τῶν Ἱ. Κανόνων καὶ τῶν κανονικῶν διατάξεων ἐν τῇ Ὁρθόδοξῃ Ἐκκλησίᾳ», ἡ ὁποία μᾶλλον γιὰ τὸν λόγο αὐτὸ δὲν ἔγινε δεκτὴ στὴν Ὁρθόδοξη τότε Θεολογικὴ Σχολὴ Θεσσαλονίκης καὶ ὑπεβλήθη σὲ παπικὸ Πανεπιστήμιον τῆς Ρώμης, ἀπ' ὅπου ἔλαβε καὶ τὸν τίτλον τοῦ διδάκτορος. Στὴν προδρομικὴ λοιπὸν αὐτῆ μελέτῃ τοῦ μετέπειτα ἔργου του γράφει: «Δὲν δύνανται νὰ ἐφαρμοσθοῦν σήμερα καὶ πρέπει νὰ τροποποιηθοῦν αἱ διατάξεις αἱ κανονίζουσαι τὰς σχέσεις τῶν ὀρθοδόξων Χριστιανῶν πρὸς τοὺς ἑτεροδόξους καὶ ἑτεροθρήσκους. Δὲν δύνανται ἡ Ἐκκλησία νὰ ἔχη διατάξεις ἀπαγορευούσας τὴν εἴσοδον εἰς τοὺς ναοὺς τῶν ἑτεροδόξων καὶ τὴν μετ' αὐτῶν συμπροσευχὴν, καθ' ἣν στιγμὴν αὕτη διὰ τῶν ἐκπροσώπων αὐτῆς προσεύχεται ἀπὸ κοινοῦ μετ' αὐτῶν διὰ τὴν τελικὴν ἔνωσιν ἐν τῇ πίστει, τῇ ἀγάπῃ, τῇ ἐλπίδι. Περισσότερα ἀγάπη πρέπει νὰ “ἀρδεύσῃ” πολλὰς κανονικὰς διατάξεις πρὸς “ζωογονίαν”. Ἐπιβάλλεται τροποποιήσις ὀρισμένων διατάξεων ἐπὶ τὸ φιλανθρωπότερον καὶ ρεαλιστικώτερον. Ἡ Ἐκκλησία δὲν δύνανται καὶ δὲν πρέπει νὰ ζῆ ἐκτὸς τόπου καὶ χρόνου».[15] Δὲν ὑπολόγισε τὸν Β' κανόνα τῆς ἐν Τρούλλῳ ΣΤ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου (680), ὁ ὁποῖος διαγορεύει τὰ ἐξῆς γιὰ τὴν τήρησιν ὅλων τῶν Κανόνων ἀνεξαιρέτως: «Μηδενὶ ἐξεῖναι τοὺς προδηλωθέντας παραχαράττειν κανόνας ἢ ἀθετεῖν ἢ ἐτέρους παρὰ τοὺς προκειμένους παραδέχεσθαι κανόνας... Εἰ δὲ τις ἀλῶ κανόνα τινα τῶν εἰρημένων καινοτομῶν ἢ ἀνατρέπειν ἐπιχειρῶν, ὑπεύθυνος ἔσται κατὰ τὸν τοιοῦτον κανόνα, ὡς αὐτὸς διαγορεύει, τὴν ἐπιτίμιαν δεχόμενος».

Ὁ Ἅγιος Νικόδημος Ἀγιορείτης ἐρμηνεύων τὰ περὶ ποινῶν καὶ ἐπιτιμιῶν πρὸς ὅσους παραβαίνουν τοὺς Κανόνες, σύμφωνα μὲ τὰ ἐπιτασσόμενα ἀπὸ τὸν ἐν λόγῳ κανόνα, λέγει ὅτι αὐτοὶ πρέπει νὰ τιμωροῦνται μὲ ἀνάθεμα, ἀφορισμὸ ἢ καθαίρεση: «Εἰ δὲ τινὰς ἤθελε φανῆ ὅτι ἐπιχειρεῖ νὰ παραφθείρῃ, ἢ νὰ ἀναιρῇ κανένα Κανόνα ἀπὸ αὐτοῦς, οὗτος νὰ λαμβάνῃ τὸ ἐπιτίμιον ὅποῦ περιέχει ὁ Κανὼν ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον παραφθείρει ἢ ἀναιρεῖ. Ἦτοι ἂν ὁ Κανὼν περιέχῃ καὶ ὀρίξῃ ἀφορισμὸν ἢ καθαίρεσιν ἢ ἀνάθεμα, ταῦτα νὰ λαμβάνῃ καὶ ὁ τοῦτον διαφθείρων καὶ ἀναιρῶν, ἵνα θεραπεύσῃ τὸ σφάλμα τοῦ ἀπὸ ἐκεῖνον τὸν ἴδιον Κανόνα, εἰς τὸν ὁποῖον ἔσφαλε»[16]. Ἀλλὰ καὶ ἡ Ζ' Οἰκουμενικὴ Σύνοδος πιὸ ἐμφαντικὰ ὀρίζει στὸν Α' κανόνα: «Ἀσπασίως τοὺς θείους κανόνας ἐνστερνιζόμεθα καὶ ὀλόκληρον τὴν αὐτῶν διαταγὴν καὶ ἀσάλευτον κρατούμεν, τῶν ἐκτεθέντων ὑπὸ τῶν ἁγίων σαλπύγγων τοῦ Πνεύματος πανευφήμων Ἀποστόλων, τῶν τε ἐξ ἁγίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων, καὶ τῶν τοπικῶν

συναθροισθεισῶν ἐπὶ ἐκδόσει τοιούτων διαταγμάτων, καὶ τῶν Ἁγίων Πατέρων ἡμῶν· ἐξ ἐνὸς γὰρ ἅπαντες καὶ τοῦ αὐτοῦ Ἁγίου Πνεύματος αὐγασθέντες, ὤρισαν τὰ συμφέροντα· καὶ οὐς μὲν τῷ ἀναθέματι παραπέμπουσι καὶ ἡμεῖς ἀναθεματίζομεν, οὐς δὲ τῇ καθαιρέσει, καὶ ἡμεῖς καθαιροῦμεν, οὐς δὲ τῷ ἀφορισμῷ, καὶ ἡμεῖς ἀφορίζομεν, οὐς δὲ ἐπιτιμῷ παραδιδόασι, καὶ ἡμεῖς ὡσαύτως ὑποβάλλομεν»[17].

Πόσο ἐωσφορικό ἐγώισμό, σὰν τοῦ πάπα, πρέπει νὰ ἔχει κανεὶς, ὥστε νὰ βάζει τὸν ἑαυτό του πάνω καὶ ἀπὸ Οἰκουμενικὲς Συνόδους καὶ νὰ ζητεῖ τὴν κατάργηση Ἱερῶν Κανόνων, στὴ συνέχεια δὲ νὰ τοὺς καταπατεῖ ὁ ἴδιος συμπροσευχόμενος μὲ αἰρετικούς καὶ ἀλλοθρήσκους; Ποιὰ Ὁρθόδοξη Σύνοδος καὶ πότε θὰ συνέλθει ἐπὶ τέλους, γιὰ νὰ ἐφαρμόσει καὶ ἀνανεώσει ὅσα οἱ προηγούμενες Ἁγίες Σύνοδοι ἔχουν ἀποφασίσει; Ὅχι πάντως ἡ ψευδοσύνοδος τῆς Κρήτης, ἡ ὁποία συνεχίζει καὶ ἐφαρμόζει τὸ γκρέμισμα τῶν Ἱερῶν Κανόνων ποὺ σχεδίασαν ὁ Μελέτιος, ὁ Ἀθηναγόρας καὶ ὁ Βαρθολομαῖος.

Ἐμεῖς ἐδῶ καὶ πολλὰ χρόνια ἔχομε ἐλέγξει αὐτὴν τὴν βλασφημία ἐναντίον τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ἀπὸ τὴν πληθώρα τῶν ἐλεγκτικῶν ἄρθρων μας μὲ τὰ ὁποῖα εἶναι γεμᾶτοι οἱ δεκαοκτῶ (18) τόμοι τοῦ περιοδικοῦ «Θεοδρομία» καὶ ἄλλα ὀρθόδοξα ἔντυπα, μνημονεύουμε ἐνδεικτικὰ δύο μόνον ποὺ ἔχουν σχέση μὲ τὸ θέμα τῶν συμπροσευχῶν. Τὸ ἓνα μὲ τίτλο «Γιὰ τὴν συμπροσευχὴ Πατριάρχου καὶ Πάπα, ποιὰ σύνοδος θὰ ἐπιβάλλει τὴν κανονικότητα»[18]; Καὶ τὸ ἄλλο «Ἡ συνάντηση Βαρθολομαίου καὶ Βενεδίktου μακρὰν τῆς ὁδοῦ τῶν Ἁγίων Πατέρων»[19]. Ἐμᾶς, λοιπόν, ποὺ ζητοῦμε τὴν τήρηση τῶν Ἱερῶν Κανόνων καὶ ἀγωνιζόμαστε ἐπὶ ἔτη γι' αὐτὴν συμβουλευέτε, Παναγιώτατε κ. Ἄνθιμε, νὰ σεβασθοῦμε τὴν κανονικότητα; Δὲν βλέπετε τὸ δοκάρι τῆς ἀντικανονικότητος ὀλοφάνερα καρφωμένο στοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου καὶ ἄλλων, κατὰ τὰ λεγόμενα ὑπὸ τοῦ Κυρίου: «Τί δὲ βλέπετε τὸ κάρφος τὸ ἐν τῷ ὀφθαλμῷ τοῦ ἀδελφοῦ σου, τὴν δὲ ἐν τῷ σῶ ὀφθαλμῷ δοκὸν οὐ κατανοεῖς;»[20]. Γνωρίζετε πόσος θεολογικὸς κόπος καὶ συγγραφικὸς ζῆλος ἔχουν καταβληθῆ ἐπὶ μακροὺς χρόνους γιὰ τὸ μεταθετὸ τῶν ἐπισκόπων, τὸ ὁποῖο οἱ Ἱεροὶ Κανόνες ἀπαγορεύουν, καὶ ὅτι ἡ μετάθεση ἐπισκόπου ἀπὸ μικρότερη καὶ πτωχότερη σὲ μεγαλύτερη καὶ πλουσιώτερη ἐπαρχία θεωρεῖται πνευματικὴ μοιχεία, οἱ δὲ τοῦτο πράττοντες ἐπίσκοποι χαρακτηρίζονται ὡς «μοιχεπιβάτες», διότι ἐγκαταλείπουν τὴν νόμιμη σύζυγο-ἐπαρχία, τὴν ὁποία ἐνυμφεύθησαν μὲ ἀδιάλυτο γάμο, ἀφήνουν ὀρφανὰ τὰ πνευματικὰ τέκνα ποὺ ἐγέννησαν, γιὰ νὰ νυμφευθοῦν νέα γυναίκα, πλουσιώτερη καὶ ὁμορφότερη. Γνωρίζω τὶς οἰκονομίες καὶ τὶς ἐξαιρέσεις τῶν Κανόνων, οἱ ὁποῖες ὅμως δὲν καταργοῦν τὴν ἀκρίβεια, καὶ συνήθως χρησιμο-ποιοῦνται οἱ πνευματικοὶ λόγοι, ὡς πρόφαση γιὰ ἄλλες ἐπιδιώξεις. Ἐσεῖς ἀφήσατε τὴν μικρὴ Ἀλεξανδρούπολη καὶ ἦλθατε στὴν μεγάλουπολη Θεσσαλονίκη, γιὰ νὰ ὠφελήσετε πνευματικὰ περισσότερο τοὺς Θεσσαλονικεῖς, ὅπως «κατ' οἰκονομίαν» ἐπιτρέπει ὁ ἸΔ' Κανὼν τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων. Ἡ ὑπερδεκαετὴς πάντως ποιμαντορία σας ἐδῶ μὲ τὰ φιλοοικουμενιστικὰ χαρακτηριστικὰ τῆς δὲν ἐδικαίωσε τὴν «οἰκονομία» τῆς μεταθέσεώς σας.

5. Ἡ ἀγιότητα καὶ μοναδικότητα τῆς Ἐκκλησίας. Ποιοὶ τὶς προσβάλλουν;

Ἐκτὸς ἀπὸ τὴν κανονικότητα μὲ συμβουλευέτε νὰ σεβασθῶ καὶ τὴν ἀγιότητα τῆς Ἐκκλησίας, τὴν ὁποία ὀρθῶς χαρακτηρίζετε ὡς «Μίαν, Ἁγίαν, Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν». Μὲ τὶς ἐνέργειές σας ὅμως δείχνετε ὅτι στηρίζετε αὐτοὺς ποὺ δὲν σέβονται τὴν ἀγιότητα τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἀρνοῦνται τὴν ἐνότητα καὶ μοναδικότητά της, ἐνῶ ὡς πρὸς ἐμένα δὲν ἔχετε κάτι συγκεκριμένο νὰ προσάψετε, ἰσχύουν δὲ ὅσα καὶ περὶ τῆς κανονικότητος ἐλέχθησαν, γιὰ νὰ μὴ μακρηγορήσω περισσότερο. Θὰ προσθέσω μόνον τοῦτο· ἡ ἀγιότητα τῆς

Ἐκκλησίας φαίνεται καὶ ἐκδηλώνεται στὶς ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι ἅγιες καὶ ὀρθόδοξες ἀποφάσεις τῶν Οἰκουμενικῶν καὶ Τοπικῶν Συνόδων καὶ στὴν ἀγία βιοτὴ καὶ διδασκαλία τῶν Ἁγίων Πατέρων καὶ λοιπῶν Ἁγίων. Ὅσοι ἀκολουθοῦν τοὺς Ἁγίους Πατέρες σέβονται τὴν ἀγιότητα τῆς Ἐκκλησίας· ὅσοι ἀγνοοῦν καὶ περιφρονοῦν τοὺς Ἁγίους Πατέρες καὶ δὲν ἀκολουθοῦν τὴν διδασκαλία καὶ τὸ παράδειγμά τους, ὅπως οἱ φίλοι σας τῆς «Μεταπατερικῆς Θεολογίας» τοῦ Βόλου, καὶ κάποια πνευματικὰ σας τέκνα, αὐτοὶ δὲν σέβονται τὴν ἀγιότητα τῆς Ἐκκλησίας, ἰδιαίτερος ὅσοι δὲν καταδικάζουν τὶς αἱρέσεις, ὅπως ἔπρατταν οἱ Ἅγιοι Πατέρες. Θὰ μοῦ ἔπαιρνε πολὺ χῶρο γιὰ νὰ σᾶς παρουσιάσω **τὶ ἔλεγε ὁ μέγας Ἅγιος, μέγας Θεολόγος, Ἡσυχαστὴς καὶ Ἀσκητὴς, προκάτοχός σας Γρηγόριος Παλαμᾶς γιὰ τὸν σατανικὸ Παπισμὸ**, τὸν ὁποῖο σεῖς θεωρεῖτε ὄχι αἵρεση, ἀλλὰ ὡς ἐκκλησία, προσβάλλοντας ἔτσι τὴν ἀγιότητά του καὶ μαζί με αὐτὴν καὶ τὴν ἀγιότητα τῆς Ἐκκλησίας. Κάθε χρόνο πού χοροστατεῖτε στὸν πανηγυρικὸ ἔσπερινὸ τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου μᾶς ὑπενθυμίζετε ὅτι μεταφράσατε τὸν «Βίῳ» τοῦ Ἁγίου, πού συνέγραψε ὁ Μ. Ἀθανάσιος, δεινὸς πολέμιος τῆς αἱρέσεως τοῦ Ἀρείου. Φαίνεται πῶς δὲν προσέξατε τὸ ὄραμα τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου πού σχετίζεται με τοὺς αἰρετικούς ὄλων τῶν ἐποχῶν, ἢ τὸ ξεχάσατε μετὰ ἀπὸ τόσα χρόνια. Εἶδε, λοιπόν, γύρω ἀπὸ τὸ Ἅγιο Θυσιαστήριον ὁ Ἅγιος Ἀντώνιος νὰ στέκονται ἡμίονοι (=μουλάρια) καὶ νὰ κλωτσοῦν, νὰ λακτίζουν τὴν Ἁγία Τράπεζα: «Εἶδον γὰρ τὴν τράπεζαν τοῦ Κυριακοῦ καὶ περὶ αὐτὴν ἐστῶτας ἡμίονους κύκλω πανταχόθεν καὶ λακτίζοντας τὰ ἔνδον οὕτως ὡς ἂν ἀτάκτως σκιρτώντων κτηνῶν γένοιτο λακτίσματα. Πάντως δὲ ἤσθεσθε, φησί, πῶς ἐστέναζον· ἤκουσα γὰρ φωνῆς, λεγούσης· Βδελυθήσεται τὸ θυσιαστήριόν μου. Ταῦτα εἶδεν ὁ γέρων· καὶ μετὰ δύο ἔτη γέγονεν ἡ νῦν ἔφοδος τῶν Ἀρειανῶν». Ὁ ἴδιος ὁ Ἅγιος Ἀντώνιος ἐρμήνευσε τὴν ὄπτασίαν του λέγοντας ὅτι σημαίνει πῶς θὰ παραδοθεῖ ἡ Ἐκκλησία σὲ ἀνθρώπους πού μοιάζουν με ἄλογα κτήνη: **«Μέλλει τὴν Ἐκκλησίαν ὀργὴ καταλαμβάνειν, καὶ μέλλει παραδίδοσθαι ἀνθρώποις ὁμοίοις ἀλόγοις κτήνεσιν»**. Ὁ δὲ Μ. Ἀθανάσιος συγκεκριμένα λέγει ὅτι ἡ ὄπτασίαν ἀναφέρεται στοὺς Ἀρειανούς, καὶ κατ' ἐπέκταση βέβαια στοὺς αἰρετικούς ὄλων τῶν ἐποχῶν: «Τότε πάντες ἡμεῖς ἐπέγνωμεν, ὅτι τὰ λακτίσματα τῶν ἡμιόνων ταῦτα προεμήνυε τῷ Ἀντωνίῳ, ἃ νῦν οἱ Ἀρειανοὶ ἀλόγως πράττουσιν ὡς τὰ κτήνη»[21].

Ποιοί, λοιπόν, σέβονται τὴν ἀγιότητα τῆς Ἐκκλησίας; Ἐκεῖνοι πού εἰσάγουν τοὺς αἰρετικούς μέσα στὴν Ἐκκλησία καὶ συμπροσεύχονται μαζί τους, ἐνῶ αὐτοὶ ὡς ἄλογα κτήνη λακτίζουν τὰ ἱερὰ καὶ τὰ ὄσια, ἢ ὅσοι διαμαρτύρονται καὶ λυποῦνται καὶ στενοχωροῦνται καὶ δακρῦζουν σὰν τὸν Μ. Ἀντώνιο, ὅπως στενοχωρηθήκαμε ὅλοι μας, Παναγιώτατε, ὅταν ὀδηγήσατε προσφάτως τὸν Ἀρμένιο Πατριάρχη στὸ Ἱερὸ τοῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου Παλαμᾶ καὶ προσεκύνησε τὴν Ἁγία Τράπεζα; Τί ὠφελεῖ πού μεταφράσατε τὸν «Βίῳ» τοῦ Μ. Ἀντωνίου;

Κάνετε λόγο ἐπίσης καὶ γιὰ τὴν «Μίαν, Ἁγίαν, Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν» τοῦ Συμβόλου τῆς Πίστεως, τὸ ὁποῖο πάντως κατήγγησε καὶ ἀθέτησε ἡ ψευδοσύνοδος τῆς Κρήτης, ἐφ' ὅσον ἀποφάσισε νὰ ὀνομάσει καὶ τὶς αἱρέσεις ἐκκλησίες, χωρὶς νὰ τολμήσει, ἔστω καὶ μία φορὰ σὲ ὅλα τὰ κείμενά της, νὰ χρησιμοποιοῦσιν τὴν λέξη αἵρεση· ἀντίθετα ἐπήνεσε καὶ ἐνομιμοποίησε συνοδικῶς τὴν συμμετοχὴ μας στὸ προτεσταντικὸ «Παγκόσμιον Συμβούλιον Ἐκκλησιῶν», δηλαδὴ τῆ ἀληθείᾳ στὸ «Παγκόσμιον Συμβούλιον Αἱρέσεων». Καὶ ἀντὶ νὰ ἐπικρίνετε τὸν ἀρχιεπίσκοπο κ. Ἱερώνυμο, ὁ ὁποῖος στὴν Κρήτη ἀναποδογύρισε τὶς ὁμόφωνες ἀποφάσεις τῆς Ἱεραρχίας τοῦ Μαΐου τοῦ 2016, πού ἀπέκλειαν τὴν χρῆσιν τοῦ ὄρου ἐκκλησίες γιὰ τὶς αἱρέσεις, καὶ δέχθηκε χωρὶς συνοδικὴ ἔγκρισιν νὰ ὀνομάζονται ἐκκλησίες, σεῖς στὴν Ἱεραρχία

τοῦ Νοεμβρίου συμφωνήσατε μὲ τὸν ἀρχιεπίσκοπο, τὰ εἶδατε ὅλα στὴν Σύνοδο θετικὰ καὶ ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι, καὶ συστήσατε μάλιστα στὸν ἀρχιεπίσκοπο νὰ μὴ γίνῃ καθόλου συζήτηση γιὰ τὶς «Ἀγιοπνευματικές» ἀποφάσεις τῆς Κρήτης, μετὰ τὴν ἀνάγνωση τῆς θετικῆς γιὰ τὴν ψευδοσύνοδο εἰσηγήσεως τοῦ μητροπολίτου Σερρῶν κ. Θεολόγου. **Σεῖς λοιπόν, μετὰ τῶν ἄλλων Οἰκουμενιστῶν, δὲν πιστεύετε «Εἰς Μίαν, Ἁγίαν, Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν», ἀλλὰ «Εἰς πολλὰς, ἀσεβεῖς, αἰρετικές, διεσπασμένας ἐκκλησίας».**

6. Ἄλλο κανονικότητα, ἄλλο νομιμότητα. Ἡ ἀποτειχιστὴ δὲν εἶναι σχίσμα.

Δὲν κατανοῶ τί σημαίνει ἡ συμβουλή σας νὰ σέβομαι καὶ τὴν «νομιμότητα τῆς τοπικῆς Διοικήσεως Ἐκκλησίας», στὴν ὁποία ἀνήκω. Ὁ ὅρος «νομιμότητα» στὴ γλῶσσα τοῦ Κανονικοῦ καὶ Ἐκκλησιαστικοῦ Δικαίου σημαίνει ὅτι εἴσθε μητροπολίτης Θεσσαλονίκης, ἀναγνωριζόμενος καὶ ἀπὸ τοὺς νόμους τοῦ Κράτους στὰ πλαίσια τῶν σχέσεων Ἐκκλησίας καὶ Πολιτείας. Ποιὸς σᾶς τὸ ἀμφισβήτησε αὐτὸ ποτέ; Εἶπα ἐγὼ ποτέ ὅτι παρανόμως κατέχετε τὸν θρόνο τῆς Θεσσαλονίκης; Κάποιοι ἀμφισβητοῦν ὄχι τὴν νομιμότητα, ἀλλὰ τὴν κανονικότητα τῆς ἐκλογῆς σας, λόγῳ τῆς μεταθέσεως σας ἀπὸ τὴν Ἀλεξανδρούπολη. Ἄλλο ὅμως κανονικότητα καὶ ἄλλο νομιμότητα· εἶναι δυνατόν νὰ εἶναι κανεὶς νομικῶς ἐν τάξει ἀλλὰ ὄχι κανονικῶς ἢ καὶ τὸ ἀντίστροφο.

Ἐγὼ πάντως δὲν ἔχω θέσει ποτέ οὔτε τὸ ἓνα οὔτε τὸ ἄλλο, καὶ σᾶς μνημονεύω μέχρι τώρα στὶς ἱερὲς ἀκολουθίες ὡς κανονικὸ καὶ νόμιμο ἐπίσκοπο Θεσσαλονίκης. Ἄν ἡ παναίρεση τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ ἡ ψευδοσύνοδος τῆς Κρήτης, τὶς ὁποῖες ὑποστηρίζετε, μὲ ὀδηγήσουν νὰ ἀσκήσω τὸ κανονικὸ δικαίωμα τῆς διακοπῆς τοῦ μνημοσύνου σας, ἢ ὁποία μόνο ἀπὸ τοὺς ἀδιάβαστους καὶ ἀμελέτητους ἢ σκοπίμως καὶ ψευδῶς χαρακτηρίζεται ὡς σχίσμα, τότε θὰ σᾶς ἐξηγήσω γιὰ ποιὸς σοβαροὺς θεολογικοὺς, ἐκκλησιαστικοὺς, κανονικοὺς λόγους προβαίνω σ' αὐτὸ τὸ ἀπολύτως δικαιολογημένο διάβημα, ὅποτε καὶ σεῖς, ἀνάλογα μὲ τὴν καλὴ ἢ ἐλλιπῆ γνώση τῶν Ἱερῶν Κανόνων καὶ τὴν πατρικὴ σας (χωρὶς εἰσαγωγικά) φροντίδα καὶ ἀγάπη, θὰ προχωρήσετε στὶς ἐπιβαλλόμενες ἐνέργειες. Πάντως ἡ ἀκροτελεύτια συμβουλή σας νὰ μὴ συμβάλλω εἰς «τὴν δημιουργίαν "ἀποτειχίσεων", "σχισμάτων" καὶ "ἀνταρσιῶν"», πρᾶγμα πού «τυγχάνει ἀντικανονικὸν καὶ ἐκκλησιολογικῶς ἀπαράδεκτον», ἀποδεικνύει ὅτι δὲν γνωρίζετε δυστυχῶς τί σημαίνουν αὐτοὶ οἱ ὅροι καὶ δὲν ἐπιθυμῶ τώρα ὡς πανεπιστημιακὸς διδάσκαλος νὰ σᾶς τοὺς ἀναλύσω. Ἐπισημαίνω ἀπλῶς ὅτι ἡ «ἀποτειχίσις», τὴν ὁποία ἐπαινεῖ ὁ ΙΕ΄ Κανὼν τῆς Πρωτοδευτέρας Συνόδου τοῦ Μ. Φωτίου (861), δηλαδὴ ἡ διακοπὴ μνημοσύνου τοῦ κηρύσσοντος αἵρεση ἐπισκόπου, καὶ τὴν ὁποία συνιστᾷ σύνολη ἢ προηγούμενη καὶ ἡ ἐπόμενη Πατερικὴ Παράδοση δὲν ἔχει καμμία σχέση οὔτε μὲ τὸ «σχίσμα», οὔτε μὲ τὴν «ἀνταρσία», μὲ τὰ ὁποία τὴν τσουβαλιάζετε ἢ ἀμαθῶς ἢ σκοπίμως. **Σχισματικοὶ καὶ ἀντάρτες εἶναι οἱ ὑποστηρίζοντες τὴν παναίρεση τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.** Διαβᾶστε, παρακαλῶ, τὸν Ἱερὸ Κανόνα[22].

7. Σὲ ποιά Σύνοδο ὑπακούει ὁ μητροπολίτης Θεσσαλονίκης;

Ἡ ἀπόφασή σας νὰ μοῦ ἀποστείλετε τὴν «νουθετήρια» ἐπιτιμητικὴ ἐπιστολή, Παναγιώτατε, ἐγείρει ἓνα σοβαρὸ ἐκκλησιολογικὸ θέμα πού ἔχει σχέση μὲ τὸ καθεστῶς διοικήσεως τῶν λεγομένων «Νέων Χωρῶν», ἀλλὰ καὶ μὲ τὴν εὐπείθεια καὶ ὑπακοή σας στὶς ἀποφάσεις τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, στὴν ὁποία κανονικῶς ἀνήκετε. Εἶμαι βέβαιος πὼς καὶ σεῖς ἐκτιμᾶτε ὅτι οἱ μητροπολίτες τῶν «Νέων Χωρῶν» εἶναι μέλη τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ ὄχι τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου· εἶναι ἀφύσικο ἓνα μέλος νὰ

άνηκει σὲ δύο σώματα, καὶ ἓνα σῶμα νὰ ἔχει δύο κεφαλές· ἀφύσικο καὶ τερατῶδες, ἀπὸ πλευρᾶς δὲ τῶν Ἱερῶν Κανόνων πλήρως ἀντικανονικὸ καὶ ἀπαράδεκτο. Γι' αὐτὸ καὶ οἱ δύο ἐκκλησίαις ἔχουν τὶς δικές τους συνόδους, μολονότι ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης προσπαθεῖ νὰ ὑφαρπάσει τοὺς ἀρχιερεῖς τῶν «Νέων Χωρῶν» καὶ νὰ τοὺς ἐντάξει στὴν Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως. Σεῖς λοιπὸν ποιά Σύνοδο ἀναγνωρίζετε ὡς ἐκκλησιαστικὴ σας ἀρχή, τὴν τῆς Ἑλλάδος ἢ τοῦ Φαναρίου; Τὸ 2009 ὁ πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος ἐζήτησε μὲ ἐπιστολὴ πρὸς τὸν Μακαριώτατο ἀρχιεπίσκοπο Ἀθηνῶν κ. Ἱερώνυμο νὰ τιμωρηθοῦν ὅσοι εἶχαν ὑπογράψει τὸ κείμενο «Ὁμολογία Πίστεως κατὰ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ», μεταξὺ τῶν ὁποίων εὐάριθμοι ἀρχιερεῖς, ἑκατοντάδες κληρικῶν καὶ μοναχῶν καὶ χιλιάδες λαϊκῶν. Ἡ Ἱεραρχία τότε θεώρησε τὴν πατριαρχικὴ ἐνέργεια ὡς εἰσπήδηση στὰ ἐσωτερικὰ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ ἔβαλε τὸ θέμα στὸ ἀρχεῖο, χωρὶς νὰ λάβει κανένα μέτρο κατὰ τῶν θεωρούμενων ἀπὸ τὸ Φανάρι ὡς ἀπείθαρχων καὶ σκανδαλοποιῶν.

Τὸ ἴδιο ἐπανελήφθη καὶ τώρα γιὰ ὅσους ἀντιδροῦμε στὶς ἀποφάσεις τῆς ψευδοσυνόδου τῆς Κρήτης. Ἐζήτησε καὶ πάλι ὁ πατριάρχης νὰ ληφθοῦν μέτρα ἐναντίον δύο συνεπισκόπων σας, τῶν μητροπολιτῶν Καλαβρυτῶν κ. Ἀμβροσίου καὶ Πειραιῶς κ. Σεραφεῖμ, ὡς καὶ ἐναντίον τῆς ἐλαχιστότητός μου, «τοῦ πρωτοπρεσβυτέρου Θεοδώρου Ζήση καὶ τῶν σὺν αὐτῶ». Ἡ Σύνοδος, ὅπως πληροφορηθήκαμε, ἔκλεισε καὶ πάλι τὴν πόρτα τῆς εἰσπήδησης κατὰ πρόσωπο στὸν πατριάρχη καὶ ἔθεσε τὸ θέμα στὸ ἀρχεῖο. Σεῖς δὲν ἔπρεπε νὰ συμμορφωθῆτε στὴν συνοδικὴ αὐτὴ ἀπόφαση τῆς Ἐκκλησίας στὴν ὁποία ἀνήκετε, καὶ ὄχι στὴν ὑπερόρια ἐπέμβαση καὶ εἰσπήδηση τοῦ πατριάρχου; Ἀκόμη καὶ ἂν σᾶς ἔστειλε προσωπικὴ ἐπιστολὴ ὁ Οἰκουμενικὸς, ἔπρεπε νὰ προστατεύσετε τὸ αὐτοδιοίκητο καὶ αὐτοκέφαλο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ τὴν ἀξιοπρέπειά σας ὡς ἐπισκόπου, ἴσου καὶ τῆς αὐτῆς ἀξίας καὶ εὐθύνης μὲ τὸν πατριάρχη, καὶ πρὸ παντὸς νὰ προστατεύσετε τὸ ποιμνίό σας ἀπὸ ἐπεμβάσεις ἀλλοτρίων. Δύσκολα μπορεῖ κανεὶς νὰ ἐρμηνεύσει αὐτὴν τὴν δουλικότητα πρὸς τὸν Οἰκουμενικὸ. **Ἀπὸ ἓνα πολὺ Ἱεράρχη καὶ ποιμενάρχη τῆς δευτερόθρονης Θεσσαλονίκης ἄλλα περιμέναμε, κυρίως ὁμῶς τὸν σεβασμὸ τῶν συνοδικῶν ἀποφάσεων τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.**

Ἐπίλογος

Στὴν πρὸς ἐμὲ ἐπιστολὴ σας, Παναγιώτατε, μοῦ ὑπενθυμίζετε ὅτι μοῦ παραχωρήσατε τὸν μετοχικὸ Ναὸ τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου «διὰ νὰ τελῶ τὴν Θεῖαν Λειτουργίαν καθ' ἐκάστην Κυριακὴν καὶ νὰ ὀμιλῶ πρὸς τὸ ἐκκλησίασμα διὰ τὴν πνευματικὴν οἰκοδομήναυτοῦ καὶ πρὸς σωτηρίαν ψυχῶν». Ἐπὶ εἴκοσι τρία συναπτὰ ἔτη (23) ποὺ διακονῶ ἐδῶ, τὰ δώδεκα μὲ τὴν δική σας εὐλογία, σᾶς διαβεβαιῶ ὅτι πράττω μὲ ἀκρίβεια αὐτὸ ποὺ μοῦ συνιστᾶτε. Καὶ αὐτὸ μποροῦν νὰ σᾶς τὸ βεβαιώσουν ἑκατοντάδες καὶ χιλιάδες πιστῶν ποὺ ἐκκλησιάζονται καθ' ὅλα αὐτὰ τὰ ἔτη στὸν μικρὸ ἀλλὰ ἱστορικὸ αὐτὸ Ναὸ τῆς Θεσσαλονίκης. Ἐνοχλοῦνται μόνον καὶ σκανδαλίζονται οἱ γείτονες τῆς Μασονικῆς Στοᾶς καὶ οἱ οἰκουμενίζοντες καὶ αἰρετίζοντες κληρικοὶ καὶ θεολόγοι. Ἀλλὰ μπορεῖ νὰ ἐπιτευχθεῖ ἡ σωτηρία τῶν ψυχῶν χωρὶς τὴν καταπολέμηση τῶν αἱρέσεων, οἱ ὁποῖες ὀδηγοῦν σίγουρα στὴν ἀπώλεια, ἀκόμη καὶ ἂν ὡς πρὸς τὰ ἄλλα εἶναι κανεὶς ἅγιος; Δὲν θέλω νὰ σᾶς παραθέσω βιβλικὸ καὶ πατερικὸ ὑλικό. Ἀπλῶς σᾶς ὑπενθυμίζω ὅτι ὁ προκάτοχός σας Ἅγιος Γρηγόριος Παλαμᾶς, ὁ μεγαλύτερος Πατὴρ καὶ Θεολόγος τῆς δεύτερης χιλιετίας, γράφει ὅτι τὴν αἵρεση τοῦ Filioque τὴν ψιθύρισε ὁ Σατανᾶς στὰ αὐτιά τῶν ὑποτακτικῶν του Λατίνων καὶ ὅτι δὲν θὰ τοὺς δεχθοῦμε ποτὲ σὲ κοινωνία, μέχρις ὅτου ἐξακολουθοῦν νὰ ὑποστηρίζουν αὐτὴν τὴν αἵρεση[23].

Ἄλλος δὲ Ἅγιος προκάτοχός σας, ὁ Συμεὼν Θεσσαλονίκης, λέγει ὅτι οἱ Λατῖνοι δὲν

ἔχουν οὔτε μυστήρια οὔτε Χάρη, γιατί δὲν ἔχουν πλέον, λόγω τῶν αἱρέσεων, τὸ Ἅγιον Πνεῦμα[24]. Θὰ χαρῶ πολὺ ἂν δημοσιῶς διακηρύξετε ὅτι συμφωνεῖτε μαζί τους, ἂν μάλιστα μοῦ ἀναθέσετε σὲ κάποια ἱερατικὴ σύναξη ἢ ἄλλη ἐκδήλωση νὰ ὀμιλήσω γιὰ τὸν Παπισμὸ καὶ τὸν Οἰκουμενισμό, γιατί ἐπὶ δώδεκα ἔτη δὲν ἔχει ἀκουσθῆ στὴν Θεσσαλονικὴ ἀντιπαπικὸ, ἢ ἀντιοικουμενιστικὸ κήρυγμα. Ἄν διαφωνεῖτε μὲ τοὺς Ἁγίους καὶ συμφωνεῖτε μὲ τοὺς μεταπατερικοὺς θεολόγους καὶ οἰκουμενιστάς, τότε σεῖς παρεμποδίζετε τὴν σωτηρία τῶν ψυχῶν καὶ ὄχι ἐγώ. Ἐγὼ εἶμαι βέβαιος γιὰ τὴν καλὴ πορεία τῆς διακονίας μου, γιατί ἀκολουθῶ τοὺς Ἁγίους καὶ ὄχι τὸν Βαρθολομαῖο καὶ «τοὺς σὺν αὐτῶ».

Μὲ σεβασμὸ στὴν ἀρχιερωσύνη σας

Πρωτοπρεσβύτερος Θεόδωρος Ζήσης

Ὁμότιμος Καθηγητὴς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ ΑΠΘ

[1]. Πρωτοπρεσβυτέρου Θεοδώρου Ζηση, Οὐνία. Ἡ καταδίκη καὶ ἡ ἀθώωση (Στὸ Freising καὶ στὸ Balamand), Θεσσαλονικὴ 2002. Γράφει τὸ κείμενο τῆς προδοτικῆς συμφωνίας τοῦ Balamand στὶς παραγράφους 13 καὶ 14: «Καὶ ἀπὸ τὶς δύο πλευρὲς ἀναγνωρίζεται ὅτι αὐτὸ ποὺ ὁ Χριστὸς ἐνεπιστεύθη στὴν Ἐκκλησία Του - ὁμολογία τῆς ἀποστολικῆς πίστεως, συμμετοχὴ στὰ ἴδια μυστήρια, πρὸ πάντων στὴ μοναδικὴ Ἱερωσύνη ποὺ τελεῖ τὴ μοναδικὴ θυσία τοῦ Χριστοῦ, ἀποστολικὴ διαδοχὴ τῶν Ἐπισκόπων- δὲν δύναται νὰ θεωρηθῆ ὡς ἰδιοκτησία τῆς μῆς μόνο ἀπὸ τὶς Ἐκκλησίες μας. Στὰ πλαίσια αὐτὰ εἶναι προφανὲς ὅτι κάθε εἶδους ἀναβαπτισμὸς ἀποκλείεται. Αὐτὸς εἶναι ὁ λόγος ποὺ ἡ Ὁρθόδοξος καὶ ἡ Καθολικὴ Ἐκκλησία ἀναγνωρίζονται ἀμοιβαίως ὡς “ἀδελφὲς Ἐκκλησίες”, ὑπεύθυνες ἀπὸ κοινοῦ γιὰ τὴ διατήρηση τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ στὴν πιστότητα πρὸς τὸ Θεῖο Σχέδιο...».

[2]. Βλ. Πρωτοπρεσβυτέρου Θεοδώρου Ζηση, «Ἡ ἀπομύθευση τοῦ Οἰκουμενισμοῦ», Θεοδρομία 6 (2004) 323-325.

[3]. Τμῆμα Ποιμαντικῆς καὶ Κοινωνικῆς Θεολογίας Θεολογικῆς Σχολῆς Α.Π.Θ-Ἐταιρεία Ὁρθοδόξων Σπουδῶν, Οἰκουμενισμός. Γένεση-Προσδοκίες-Διαψεύσεις, Πρακτικὰ Διορθοδόξου Ἐπιστημονικοῦ Συνεδρίου, Αἴθουσα Τελετῶν Ἀριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης 20-24 Σεπτεμβρίου 2004, Ἐκδόσεις «Θεοδρομία», Θεσσαλονικὴ 2008, τόμοι Α' καὶ Β', σελ. 1030.

[4]. Πρωτοπρεσβυτέρου Θεοδώρου Ζηση, Διαθρησκειακὲς Συναντήσεις. Ἄρνηση τοῦ Εὐαγγελίου καὶ προσβολὴ τῶν Ἁγίων Μαρτύρων, Θεσσαλονικὴ 2003. Στὴν ἀφιέρωση γράφουμε: «Τῷ Παναγιωτάτῳ Μητροπολίτῃ Θεσσαλονίκης κ.κ. Παντελεήμονι Β', γνησίῳ Ἑλληνι καὶ Ὁρθοδόξῳ Ἱεράρχῃ, ὑπερμάχῳ καὶ ὑπερασπιστῇ τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως». Ὁ τίτλος δὲ τοῦ σχετικοῦ ἄρθρου στὶς σελ. 120-132 τοῦ βιβλίου ἔχει ὡς ἐξῆς: «Ἄξιος τῆς Ὁρθοδοξίας ὁ Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης κ.κ. Παντελήμων Β'. Ἀκύρωσε διαθρησκειακὴ συνάντηση καὶ ἀπαγόρευσε τὴν κυκλοφορία αἰρετικοῦ βιβλίου». Μετὰ τὴν κοίμησή του ἐπίσης τοῦ ἀφιερῶσαμε μικρὸ ἄρθρο μὲ τίτλο «Ἄξιον τέλος ἀξίου ἱεράρχου. Ἐκοιμήθη ὁσιακῶς καὶ ἐκηδεύθη πανδήμως ὁ μητροπολίτης Θεσσαλονίκης Παντελεήμων Β'», Θεοδρομία 3 (2003) 155-160.

[5]. Ματθ. 3, 9

[6]. Ματθ. 3, 2 καὶ 4, 17.

[7]. Πρὸς Διόγνητον 5.

[8]. Πρὸς τοὺς Νέους ὅπως ἂν ἐξ ἑλληνικῶν ὠφελοῖντο λόγων 2.

[9]. Ματθ. 5, 11.

[10]. Γαλ. 2, 6.

[11]. Α΄ Πέτρου 1, 17.

[12]. Βλ. Θεοδρομία 8 (2006) 558-564.

[13]. Πρεσβύτερος Αναστάσιος Γκοτσόπουλος, Ἡ Συμπροσευχὴ μὲ αἰρετικούς. Προσεγγίζοντας τὴν κανονικὴ πρᾶξη τῆς Ἐκκλησίας, Ἐκδόσεις «Θεοδρομία», Θεσσαλονίκη 2009.

[14]. Περιοδικὸ Ἐπίσκεψις ἀριθμ. τεύχους 423, 15.7.1989, σελ. 6-7.

[15]. Ἀρχιμ. Βαρθολομαίου Αρχοντώνη, Περὶ τὴν κωδικοποίησιν τῶν Ἱ. Κανόνων καὶ τῶν Κανονικῶν Διατάξεων ἐν τῇ Ὁρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ, Ἀνάλεκτα Βλατάδων σελ. 73.

[16]. Βλ. Πηδάλιον τῆς νοητῆς νηός, τῆς Μιᾶς, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησίας, Ἐκδοτικὸς Οἶκος «Ἀστήρ», Ἀθήναι 1990, σελ. 220-221.

[17]. Αὐτόθι, σελ. 322.

[18]. Θεοδρομία 6 (2004) 165-177.

[19]. Θεοδρομία 8 (2006) 546-557.

[20]. Ματθ. 7, 3.

[21]. Μ. Αθανασίου, Βίος καὶ πολιτεία τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Ἀντωνίου 83, Βλ. καὶ Πρωτοπρεσβυτέρου Θεοδώρου Ζηση, «Ὁ Μέγας Ἀντώνιος καὶ ὁ σύγχρονος Οἰκουμενισμός», Θεοδρομία 9 (2007) 79-88.

[22]. Κανὼν ΙΕ΄

«Τὰ ὀριθέντα περὶ Πρεσβυτέρων καὶ Ἐπισκόπων καὶ Μητροπολιτῶν, πολλῶ μᾶλλον ἐπὶ Πατριαρχῶν ἀρμόζει. Ὡστε εἴ τις Πρεσβύτερος, ἢ Ἐπίσκοπος, ἢ Μητροπολίτης τολμήσῃ ἀποστῆναι τῆς πρὸς τὸν οἰκεῖον Πατριάρχην κοινωνίας, καὶ μὴ ἀναφέρει τὸ ὄνομα αὐτοῦ, κατὰ τὸ ὠρισμένον καὶ τεταγμένον, ἐν τῇ θείᾳ Μυσταγωγίᾳ, ἀλλὰ πρὸ ἐμφανείας συνοδικῆς καὶ τελείας αὐτοῦ κατακρίσεως, σχίσμα ποιήσῃ· τοῦτον ὤρισεν ἡ ἁγία Σύνοδος πάσης ἱερατείας παντελῶς ἀλλότριον εἶναι, εἰ μόνον ἐλεχθεῖν τοῦτο παρανομήσας. Καὶ ταῦτα μὲν ἐσφράγισται τε καὶ ὤριστα περὶ τῶν προφάσει τινῶν ἐγκλημάτων τῶν οἰκείων ἀφισταμένων προέδρων, καὶ σχίσμα ποιούντων, καὶ τὴν ἔνωσιν τῆς Ἐκκλησίας διασπώντων. Οἱ γὰρ δι' αἵρεσιν τινα παρὰ τῶν ἁγίων Συνόδων, ἢ Πατέρων, κατεγνωσμένην, τῆς πρὸς τὸν πρόεδρον κοινωνίας ἑαυτοῦς διαστέλλοντες, ἐκείνου δηλονότι τὴν αἵρεσιν δημοσίᾳ κηρύττοντος, καὶ γυμνῇ τῇ κεφαλῇ ἐπ' Ἐκκλησίας διδάσκοντος, οἱ τοιοῦτοι οὐ μόνον τῇ κανονικῇ ἐπιτιμῆσει οὐχ ὑπόκεινται πρὸ συνοδικῆς διαγνώσεως ἑαυτοῦς τῆς πρὸς τὸν καλούμενον Ἐπίσκοπον κοινωνίας ἀποτεριχίζοντες, ἀλλὰ καὶ τῆς πρεπούσης τιμῆς τοῖς ὀρθοδόξοις ἀξιοθήσονται. Οὐ γὰρ Ἐπισκόπων, ἀλλὰ ψευδεπισκόπων καὶ ψευδοδιδασκάλων κατέγνωσαν, καὶ οὐ σχίσματι τὴν ἔνωσιν τῆς Ἐκκλησίας κατέτεμον, ἀλλὰ σχισμάτων καὶ μερισμῶν τὴν Ἐκκλησίαν ἐσπούδασαν ρύσασθαι».

[23]. Ἁγίου Γρηγορίου Παλαμᾶ, Λόγος πρῶτος ὅτι οὐχὶ καὶ ἐκ τοῦ Υἱοῦ ἀλλ' ἐκ μόνου τοῦ Πατρὸς ἐκπορεύεται τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, Πρόλογος εἰς Π. Χρήστου, Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ, Συγγράματα, Θεσσαλονίκη 1962, τόμος Α΄, σελ. 23-24: «Πάλιν ὁ δεινὸς καὶ ἀρχέκακος ὄφις, τὴν ἑαυτοῦ κεφαλὴν καθ' ἡμῶν διαίρων, ὑποψιθυρίζει τὰ τῆς ἀληθείας ἀντίθετα... Οὕτως Ἀρείους, οὕτως Ἀπολιναρίου, οὕτως Εὐνομίους καὶ Μακεδονίους, οὕτω πλείστους ἄλλους... διὰ τῆς ἐκείνων γλώττης τὸν οἰκεῖον κατὰ τῆς ἱερᾶς Ἐκκλησίας ἐπαφῆκε ἰόν... Οὗτος τοίνυν ὁ νοητὸς καὶ διὰ τοῦτο μᾶλλον ἐπάρατος ὄφις... διὰ τῶν αὐτῶ πειθηνίων Λατίνων περὶ Θεοῦ καινὰς εἰσφέρει εὐχὰς». Αὐτόθι σελ. 26: «Ἄλλ' ἡμεῖς διδαχθέντες ὑπὸ τῆς θεοσοφίας τῶν Πατέρων αὐτοῦ τὰ νοήματα μὴ ἀγνοεῖν... οὐδέποτ' ἂν ὑμᾶς κοινωνοὺς δεξαίμεθα μέχρις ἂν καὶ ἐκ τοῦ

Υίου τὸ Πνεῦμα λέγητε».

[24]. Λέγει ὁ Ἅγιος Συμεὼν ὅτι **τὸν ἐκάστοτε πάπα «οὐ μόνον οὐ κοινωνικὸν ἔχομεν, ἀλλὰ καὶ αἰρετικὸν ἀποκαλοῦμεν»** (Διάλογος 23, PG 155,120-121). Καὶ ἄλλοῦ: «Βλασφημοῦσιν ἄρα οἱ καινοτόμοι καὶ πόρρω τοῦ Πνεύματός εἰσι, βλασφημοῦντες κατὰ τοῦ Πνεύματος καὶ οὐκ ἐν αὐτοῖς ὅλως τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, διὸ καὶ τὰ αὐτῶν ἀχαρίτωτα, ὡς τὴν χάριν τοῦ Πνεύματος ἀθετούντων καὶ ὑποβιβάζοντων αὐτό ... διὸ καὶ τὸ Πνεῦμα οὐκ ἐν αὐτοῖς τὸ Ἅγιον, καὶ οὐδὲν πνευματικὸν ἐν αὐτοῖς καὶ καινὰ πάντα καὶ ἐξηλλαγμένα τὰ ἐν αὐτοῖς καὶ παρὰ τὴν θείαν παράδοσιν» (Ἐπιστολὴ περὶ τῶν Μακαρισμῶν 5). Βλ. περισσότερα στὴν διδακτορικὴ διατριβὴ τοῦ μακαριστοῦ μητροπολίτου Δράμας Διονυσίου Κ. Κυράτσου, «Ὁ Ἅγιος Συμεὼν Θεσσαλονίκης καὶ ἡ Δύση. Ἡ λατινικὴ Ἐκκλησία καὶ οἱ καινοτομίαι της, Θεσσαλονίκη 1993», σελ. 31-32.

Πηγή: http://aktines.blogspot.de/2017/02/blog-post_17.html